

Arrest

nr. 233 963 van 12 maart 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel broodthaersplein 8/5
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster (I.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent katholiek. U woonde in Coro, in de staat Falcon. U bent samen met Y.F.R.A., maar bent ongehuwd. U heeft twee minderjarige kinderen, J.F. (OV. X) en dochter B.K. (OV. X) en een volwassen stiefzoon J. (OV. X).

Tot februari 2018 werkte u als sportlerares in het instituut Guillermo Cuartin Sabaneta, waar u ook als onderdirecteur werkzaam was. Uw partner werkt als professor in een sportinstituut gelieerd aan de staat. Daarnaast had hij ook een soort warenhuis, een autoherstelplaats en een bar/restaurant. Vandaag de dag werkt hij enkel nog als professor. Naast uw beroepsactiviteiten bent u ook sympathisant voor de oppositiepartij Acción Democrática. U ging een tweetal keer per jaar naar bijeenkomsten en deed mee aan de opvoedingsactiviteiten en nam tussen 2015 en 2017 een vijftal keer deel aan protestacties opgezet door deze partij.

In 2008 werd u achtervolgd door een wagen, toen u bijkluste als handelaar in elektrische apparaten. U reed onmiddellijk naar het politiestation. In hetzelfde jaar werd uw familie het slachtoffer van een gewapende overval thuis. Vier misdadigers vielen jullie huis binnen en knevelde uw twee zonen en een neef. Toen u met uw partner en moeder thuis kwam, werden jullie ook vastgebonden. De dieven namen tal van waardevolle spullen en geld mee uit het huis. Een jaar later, in 2009, poogden dieven uw bestelwagen te stelen. De politie registreerde de situatie. In 2013 werd er opnieuw ingebroken in uw bestelwagen. U was op tijd, maar kon niet verhinderen dat de dieven aan de haal gingen met uw portefeuille. De politie maakte een aanklacht op. Op 11 augustus 2017 werd uw partner plots opgebeld door onbekenden. Ook op 13 augustus 2017 werd hij opgebeld. In totaal kreeg hij vijf telefoontjes waarbij de bellers 10.000 dollar eisten. Ze meldden hem ook dat zijn familie in gevaar was en ze persoonlijke informatie hadden over zijn familie. Uw partner trok naar de politie die een aanklacht opmaakte en alles doorstuurde naar het Openbaar Ministerie. Sindsdien hoorden jullie niets meer van de bedreigers noch van de politie. Naast deze grote incidenten de laatste tien jaar werden de laatste jaren ook veel zaken uit jullie tuin gestolen.

Uit vrees voor hun leven stuurde u uw zoon en stiefzoon het land uit. Na omzwervingen kwamen ze aan in België op 16 maart 2018, waar ze op 26 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 29 januari 2019 weigerde het CGVS uw zoon en stiefzoon zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

U vertrok op 14 september 2018 op legale wijze uit Venezuela. Op 3 oktober 2018 vroeg u internationale bescherming aan in België.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de afpersers van uw partner en de algemene veiligheidssituatie.

Ter staving van uw vluchtmotieven legt u uw paspoort neer en dat van uw dochter Barbara, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw dochter Barbara, de identiteitskaart, het rijbewijs en een treinbewijs van uw zoon J., twee politieaanklachten betreffende de afpersing en de poging tot diefstal van uw bestelwagen, een politiedocument dat uw klacht doorgestuurd werd naar het Openbaar Ministerie, uw carnet van de politieke partij Acción Democrática, een attest van Acción Democrática om uw verzoek om internationale bescherming te steunen, foto's van de begrafenis van uw moeder georganiseerd door Acción Democrática, foto's van protesten georganiseerd door Acción Democrática en foto's van uw familie en bestelwagens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van jullie nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde incidenten, waarbij u in 2008 achtervolgd werd, in datzelfde jaar thuis werd overvallen en dieven in 2009 en 2013 een poging hadden ondernomen om uw bestelwagen te stelen, zonder succes, louter crimineel gemeenrechtelijke feiten zijn die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30 januari 2019, p. 6-7). U verduidelijkt zelf ook dat er zich tussen 2013 en 2017, toen uw partner de dreigtelefoontjes ontving, geen incidenten meer hebben voorgedaan (CGVS, p. 7 & 9). Ook tussen 2009 en 2013 was alles rustig, zegt u (CGVS, p. 9). Zelf kunt u ook geen verband leggen tussen deze incidenten die onafhankelijk van elkaar zijn gebeurd (CGVS, p. 8).

Sinds 2009 woonde u bovendien standvastig in hetzelfde huis (CGVS, p. 3). U bent in 2013 Venezuela niet ontvlucht omdat jullie toen alles onder controle konden houden en voor jullie eigen veiligheid konden zorgen, zegt u. U benadrukt dat de algemene situatie pas in 2015 is veranderd, waardoor het te duur werd om een bewaker te betalen (CGVS, p. 9). U verliet Venezuela op 14 september 2018 (CGVS, p. 5). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, er dient dan ook te vastgesteld te worden dat deze feiten te ver in het verleden zijn gesitueerd om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg slaagt u er niet in in concreto aan te tonen dat u ten gevolge van deze incidenten een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela.

Inzake de anonieme afpersingstelefoontjes die uw partner in augustus 2017 ontving, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw stiefzoon J. (OV. X) zijn verzoek om internationale bescherming in België eveneens baseerde om deze feiten. Wat dit betreft dient aangestipt te worden dat het CGVS in de beslissing van uw stiefzoon overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan deze motieven, mede omwille van het afleggen van tegenstrijdige en weinig geloofwaardige en doorleefde verklaringen.

Ook op basis van uw verklaringen dienen er heel wat kanttekeningen te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten.

Zo blijkt er allerm minst uit uw gedrag en uit het gedrag van uw partner dat jullie in Venezuela vervolging vrezen of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Want hoewel het uw partner is die de dreigtelefoontjes ontving (CGVS, p. 7), dient vastgesteld te worden dat hij nog steeds in Venezuela verblijft, in jullie eigen huis en dat hij momenteel nog steeds werkzaam is voor het sportinstituut (CGVS, p. 3-4, 13). Het enige dat uw partner zou hebben ondernomen als veiligheidsmaatregel is zich op en af laten voeren naar het werk en zich minder buitenshuis te begeven. Dit allemaal in afwachting van zijn paspoort, om nadien ook het land te verlaten (CGVS, p. 10, 13). Vanzelfsprekend zijn deze beperkte veiligheidsmaatregelen niet ernstig indien uw partner effectief afgedreigd zou zijn. Ook dient vastgesteld te worden dat ook u nog tot 14 september 2018, méér dan een jaar na de afpersingstelefoontjes, in Venezuela hebt blijven wonen en werken. U bent pas gestopt met werken in februari 2018, louter omdat uw moeder verzorgd diende te worden en wegens de algemene onveiligheidssituatie in de regio waar uw werk zich bevond, buiten de stad Coro (CGVS, p. 3-5). Hiermee geconfronteerd zegt u dat het uw verantwoordelijkheid was om een audit op uw werk correct af te werken (CGVS, p. 13), hoewel u ook nog van februari tot september thuis hebt gebleven. Het is merkwaardig dat in het licht van de dreiging die van de afpersers uitging, naar uw verklaringen zouden de afpersers de hele familie laten boeten (CGVS, p. 11), u en uw partner jullie arbeidscontract belangrijker vonden. Bovenstaande vaststellingen tasten vanzelfsprekend de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ernstig aan.

Net zoals uw stiefzoon legt ook u incoherente verklaringen af over de afpersingstelefoontjes. Zo haalt uw stiefzoon aan dat de afpersing 'veel vroeger' gebeurd was dan de datum vermeld op het bewijs van de klachtneerlegging, in casu 13 augustus 2017 (zie stuk 6; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1 J., d.d. 13 april 2018, p. 8).

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt aangezien u zelf ook beweerde dat de telefoontjes gestart waren op 11 augustus 2017 (CGVS, p. 10), zegt u plots zelf ook dat u niet gaat ontkennen dat er telefoontjes waren, maar omdat de nummers niet verschenen waren en dus niet geregistreerd stonden in de aanklacht, hebt u deze niet vermeld, zegt u (CGVS, p. 12-13). Naast de vaststelling dat het opmerkelijk zou zijn dat uw partner bij de politie niet over de eerste telefoontjes zou hebben gesproken, is het weinig aannemelijk dat u zelf bij het recapituleren van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw thuisland enkel zou vertellen wat er in een aanklacht staat en niet hoe het effectief is gebeurd. Ook weinig coherent met de aanklacht die uw man liet opstellen is uw bewering dat er gebeld werd met slechts twee verschillende telefoonnummers (CGVS, p. 12), terwijl de aanklacht duidelijk aangeeft dat er drie telefoonnummers gebruikt werden. Hiermee geconfronteerd haalt u plots aan dat er inderdaad drie nummers waren, maar van twee verschillende operatoren slechts, wat vanzelfsprekend geen ernstige verklaring is voor uw nalaten.

Tot slot komen uw verklaringen over de inhoud van de telefoongesprekken niet overeen met de inhoud die uw partner in zijn klachtenbrief liet neerpennen. U haalt aan dat de afpersers tijdens het tweede gesprek over een bedrag van 10.000 dollar spraken, terwijl uw partner bij de politie vertelde dat hij bij de tweede oproep onmiddellijk had ingehaakt toen hij dezelfde stem hoorde (CGVS, p. 12). Vreemd is ook dat u aanhaalt over het vierde telefoontje niets te weten omdat u er niet was (CGVS, p. 11). Verwacht mag worden dat uw partner u zou hebben ingelicht over zijn handelingen toen hij een vierde oproep had ontvangen. En terwijl uw partner tegen de politie vertelde dat hij het vijfde en laatste telefoontje zoals het vierde ook onbeantwoord wou laten, haalt u aan dat de afpersers bij het vijfde telefoontje net over het geld wilden onderhandelen en uw partner afdreigden dat ze hem anders een cadeautje zouden geven (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met uw incoherente verklaringen betreffende het vijfde telefoontje erkent u uw fout en zegt u dat de politie de bedreiging aan de familie niet had opgeschreven omdat het over een geldkwestie ging (CGVS, p. 14). En omdat het een politie-eenheid betrof die zich enkel bezighield met afpersingszaken, schreven die niets op over mogelijke bedreigingen, beweert u. Deze verklaring is vanzelfsprekend niet geloofwaardig. Het document leest als een volledige getuigenis van uw partner over alle vijf de afpersingstelefoontjes. Het is dan ook niet aannemelijk dat de betrokken agent zijn verklaringen zo selectief zou neerschrijven. Ook haalt u aan dat uw partner bij het parket een andere verklaring diende neer te leggen. U laat echter na deze verklaring te staven met een document. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste feiten in hun geheel gewoonweg weinig plausibel overkomen. Zo vertelt u, in eerste instantie, dat uw partner tussen 11 en 13 augustus 2018 vijfmaal werd gecontacteerd door die onbekenden (CGVS, p. 7). Tijdens het vijfde telefoontje zou uw partner zelfs toegestemd hebben om samen te werken, waarna uw partner zou hebben ingehaakt. Voordien zou er reeds een bedrag van 10.000 dollar zijn geëist, maar over de betalingsmodaliteiten werd er nog niets concreet afgesproken (CGVS, p. 11-12). Het is dan ook frappant dat uw partner na 13 augustus 2017 niets meer heeft vernomen van deze bellers (CGVS, p. 10). De vaststelling dat de afpersers eerst de dringendheid van hun eis lieten blijken door op drie dagen tijd vijfmaal te bellen, staat in schril contrast met hun uiterst passieve houding nadat uw partner effectief liet blijken hun geëiste geld te willen overmaken. Vanzelfsprekend versterkt deze vaststelling het ongeloofwaardig geachte karakter van de door u aangehaalde motieven. Uw verklaring dat de politie gevonden had dat de bellers uit de gevangenis kwamen, maakt u dan weer niet concreet. Zo weet u zelfs niet uit welke gevangenis ze kwamen noch weet u wat de politie nadien heeft ondernomen tegen jullie bedreigers (CGVS, p. 12). Bovendien lijkt het vreemd dat de beller, indien die al in de gevangenis zou hebben gezeten, geen handlangers zou hebben gehad die het afgeperste cash geld in ontvangst konden nemen. De vaststelling dat jullie sinds augustus 2017 niets meer hebben vernomen van jullie afpersers, doet eveneens de vraag rijzen waarom jullie dan vandaag de dag, anno 2019, omwille van die redenen een vrees voor vervolging zouden moeten hebben of een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de kantlijn dient te worden gemeld dat u ingeschreven was bij de oppositiepartij *Acción Democrática*, een tweetal keer per jaar naar bijeenkomsten ging en tussen 2015 en 2017 een vijftal keer met deze partij deelnam aan een protestactie (CGVS, p. 4). Hoewel u via deze partij aan werk bent geraakt in het instituut *Guillermo Cuartín Sabaneta*, kon u omwille van uw band met deze partij niet opklimmen van onderdirecteur naar directeur (CGVS, p. 4 & 6). Dit is echter het enige probleem dat u gekend heeft in Venezuela naar aanleiding van uw activiteiten voor *Acción Democrática*. U benadrukt geen andere problemen gekend te hebben, nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten, noch problemen gehad te hebben naar aanleiding van uw deelnames aan de protesten (CGVS, p. 4). Dat u niet gepromoveerd werd van onderdirecteur naar directeur is vanzelfsprekend onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals*

voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie in Venezuela een goede financiële situatie hebben. Zoals eerder aangehaald hebben u en uw partner steeds gewerkt, had uw partner meerdere vestigingen en werkt hij momenteel nog steeds als professor in een sportinstituut. Ook bezitten jullie over een eigen woning. Ook uw broers en zussen die in Venezuela verblijven werken momenteel nog (CGVS, p. 2-4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **Ook u haalt de algemene veiligheidssituatie aan als vrees bij terugkeer (CGVS, p. 8-9).**

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en dat van uw dochter Barbara, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw dochter Barbara, de identiteitskaart, het rijbewijs en een treinbewijs van uw zoon J. en de familiefoto's bevestigen louter jullie identiteit, maar hebben verder geen betrekking op de door jullie beweerde problemen bij terugkeer

naar Venezuela. Uw documenten van *Acción Democrática* en de foto's van de begrafenis van uw moeder en de activiteiten zeggen evenmin iets over uw vervolgingsfeiten. U geeft zelf ook toe niet op de protestfoto's te staan (CGVS, p. 6). Het attest van *Acción Democrática* werd ook opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw verzoek (CGVS, p. 6). Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Ook de foto's van uw bestelwagen voegen niets toe aan uw motieven. Deze zeggen zelfs niet dat u eigenares was van de voertuigen op de foto's. De aanklacht uit 2013 naar aanleiding van de poging tot diefstal van uw voertuig toont enkel aan dat u het slachtoffer werd van een crimineel feit, wat eerder reeds werd besproken. Wat betreft het bewijs dat uw partner klacht neerlegde met betrekking tot de afpersingstelefoontjes en het doorverwijzen van de klacht door de politie naar het Openbaar Ministerie dient opgemerkt te worden dat het louter kopieën betreft waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Ook werd de klacht eerder in deze beslissing besproken in het kader van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Dergelijke documenten hebben bovendien enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de *Vreemdelingenwet* kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de *Vreemdelingenwet*.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker (J.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent katholiek. U bent geboren op 24 mei 1993 in Coro (staat Falcón), waar u tevens opgroeide. U behaalde uw middelbareschooldiploma en vervulde zes semesters van de richting burgerlijk ingenieur aan de *Universidad Nacional y Experimental Francisco de Miranda*. Uw stiefvader, Y.F.R.A., is sportdirecteur van FUNDEFAL, een stichting voor de promotie van sport in de staat Falcón. Uw moeder is leerkracht en coördinator op een school.

In november 2010 gebruikten vier gewapende overvallers uw neef om uw huis binnen te dringen. Ze hielden een pistool tegen uw hoofd, bonden uw neef en u vast en namen alles van waarde: geld, goud, een computer. Toen uw broer en uw ouders en grootmoeder later thuis kwamen werden ook zij telkens vastgebonden. Toen de overvallers alles hadden meegenomen, lieten ze jullie vastgebonden achter. Jullie belden de veiligheidsdiensten en dienden een klacht in. De veiligheidsdiensten voerden een onderzoek en namen enkele verdachten in hechtenis. Uw stiefvader en moeder werden uitgenodigd om de verdachten eventueel te identificeren als de overvallers maar ze herkenden de overvallers er niet tussen.

Eind juli 2017 begon uw stiefvader vele telefoontjes te ontvangen van onbekenden die geld eisten, zeiden dat jullie in gevaar waren en persoonlijke informatie hadden over uw familie. Uw stiefvader werd gedurende een lange periode gebeld. Op 13 augustus 2017 diende uw stiefvader klacht in over de telefoontjes die hij ontving. De veiligheidsdiensten deden echter niets. Uw ouders spraken vrienden van hen aan die bij de veiligheidsdiensten werken, en deze reden af en toe voorbij jullie huis.

Rond 16 augustus 2017 gingen uw minderjarige halfbroer, J.F. (O.V. X), van wie u de legale voogd bent, en u naar Peru. Eind september 2017 geraakte uw broer zijn paspoort kwijt in Peru. Jullie keerden in januari 2018 terug naar Venezuela om een nieuw paspoort aan te vragen voor J.F.. Rond november 2017 ontving uw stiefvader een afpersingstelefoontje. Het laatste afpersingstelefoontje ontving uw stiefvader in januari 2018.

Op 14 maart 2018 verlieten J.F. en u Venezuela. Via de Dominicaanse Republiek vlogen jullie naar Brussel, waar jullie landden op 16 maart 2018. Jullie wilden doorvliegen naar Madrid maar werden tegengehouden door de Belgische politie. Op 26 maart 2018 dienden u en uw halfbroer een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u ontvoerd of vermoord te worden door de afpersers.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, het paspoort van J.F., het cv van J.F., een document ter bevestiging

van uw voogdij over J.F. en een document waarin uw stiefvader en uw moeder J.F. de toestemming geven om naar het buitenland te reizen. U legt tevens kopieën neer van een reisdocument van J.F. uitgegeven door de Venezolaanse ambassade in Peru, van uw vliegtickets, van een bewijs van neerlegging van de klacht van uw vader over de afpersstelefoontjes en van de klacht zelf die uw stiefvader had neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit uw gedrag en uit het gedrag van uw gezinsleden niet blijkt dat u en J.F. vrees vervolgd te worden of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen in Venezuela naar aanleiding van de afpersingstelefoontjes. Er dient te worden gesteld dat het feit dat uw stiefvader, moeder en jongere halfzus d.d. 15.06.2018 nog steeds in Venezuela verblijven (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 15.06.2018, p. 3) ondanks het feit dat uw stiefvader sinds half juli 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 13.04.2018, p. 10) of 11 augustus 2017 (zie stuk 9) afpersingstelefoontjes ontvangen zou hebben die ertoe geleid zouden hebben dat u en J.F. zich genoodzaakt zagen het land te verlaten richting Peru rond 16 augustus 2017 (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 4) de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ernstig aantast. Het is onduidelijk waarom u en J.F. gevaar zouden lopen terwijl uw moeder, stiefvader en kleine zus klaarblijkelijk hun leven verderzetten in Venezuela. Zo verklaart u dat uw moeder en stiefvader nog steeds hun respectievelijke jobs uitoefenen (CGVS 2, p. 3) en dit ondanks uw verklaring dat de afpersers bijna al jullie bewegingen kennen (CGVS 1, p. 11) en weten waar uw halfzus studeert en waar uw ouders werken (CGVS 1, p. 15). Geconfronteerd met deze vaststelling, stelt u dat u en J.F. naar Spanje gekomen zijn omdat uw broer gekend is in Spanje, jullie een kennis hebben in Spanje en omdat Europa veilig is (Vragenlijst CGVS, vraag 4), hetgeen geen ander licht werpt op de merkwaardige vaststelling dat het gevaar uitgaande van de afpersers enkel selectief voor J.F. en u gold maar niet voor de andere leden van uw gezin. Daarnaast verklaart u dat uw ouders een arbeidscontract te respecteren hadden en geen geld hadden om voor iedereen een ticket te betalen (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 7). Ook deze verklaringen kunnen niet weerhouden worden. Het is merkwaardig dat in het licht van de dreiging die van de afpersers uitging, naar uw verklaringen zouden de afpersers met de dood dreigen (CGVS 1, p. 11), uw moeder en uw stiefvader hun arbeidscontract belangrijker vonden. Ook de vaststelling dat u in Peru geen verzoek om internationale bescherming indiende, laat staan u informeerde over de procedure, relativeert de ernst van uw vrees en die van uw halfbroer (CGVS 2, p. 4-5). Uw verklaring dat u in eerste instantie wilde werken in Peru ondermijnt het geloof in de ernst van uw vrees verder. Bovendien blijkt uit het cv van J.F. dat deze bij verschillende ploegen getraind zou hebben in Peru tijdens zijn verblijf daar in 2017, hetgeen verdere twijfels doet rijzen over de ware toedracht van jullie verblijf in Peru. Ook de vaststelling dat u zich sinds november 2017, toen uw moeder u op de hoogte bracht dat uw stiefvader opnieuw was opgebeld, niet meer informeerde naar nieuws in verband met deze bedreigingen (CGVS 1, p. 14), haalt het geloof in deze bedreigingen verder onderuit. Uw stelling dat u dit niet deed omdat dit bij uw ouders negatieve gevoelens en verdriet zou oproepen (CGVS 1, p. 14), kan niet overtuigen. Indien uw stiefvader werkelijk afpersstelefoontjes ontving waarbij doodsb bedreigingen geuit werden, zou men verwachten dat u zich geïnformeerd zou hebben naar het verdere verloop van deze gebeurtenissen, die de reden voor uw vertrek naar Peru en naar Europa zouden gevormd hebben.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw stiefvader in de klacht die hij neerlegde verhinderen dat er geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Hoewel u verklaart dat de afpersing half juli 2017 begonnen was (CGVS 1, p. 10), begon deze volgens de verklaringen die uw stiefvader aflegde aan de politie op 11 augustus

2017 (zie stuk 9). U verklaart hierover in uw eerste persoonlijk onderhoud zelfs expliciet dat de afpersing 'veel vroeger' gebeurd was dan de datum vermeld op het bewijs van klachtneerlegging, in casu 13 augustus 2017 (zie stuk 6; CGVS 1, p.8). In uw tweede onderhoud verbaast u door 'veel vroeger' tot slechts een week of twee in te korten (CGVS 2, p.6). Daar deze afpersing de reden van uw vertrek uit uw land van herkomst vormt, mag van u verwacht worden dat u op de hoogte bent of deze reeds ongeveer een maand, een week dan wel enkele dagen aan de gang was op het ogenblik dat uw stiefvader klacht indiende en u en uw halfbroer het land verlieten richting Peru. U situeert uw vertrek naar Peru immers rond 16 augustus 2017 (CGVS 2, p. 4). Evenmin kan er begrepen worden waarom uw stiefvader enkel melding zou maken van drie telefoontjes op 11 augustus en twee telefoontjes op 13 augustus (zie stuk 9) indien de eerste telefoontjes half juli zouden hebben plaatsgevonden. Geconfronteerd met de uiteenlopende situering van het begin van de afpersing in de tijd, zegt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 6). Ook uw verklaring dat uw stiefvader opgebeld werd door een privénummer waardoor jullie niet konden achterhalen door wie hij werd opgebeld (CGVS 1, p. 11) is tegenstrijdig met de verklaring die hij aflegde voor de politie, met name dat hij opgebeld werd door drie verschillende telefoonnummers (zie stuk 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat uw stiefvader zowel door een privénummer als door verschillende andere nummers opgebeld werd (CGVS 2, p. 7). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien u net het feit dat met een privénummer gebeld werd, aanhaalde als de reden dat niet kon achterhaald worden wie er achter de telefoontjes zat. Gevraagd waarom u vertelde dat er met een privénummer gebeld werd indien er ook met andere telefoonnummers gebeld werd, stelt u dat dat hetgeen is wat uw ouders u verteld hadden en dat uw ouders u de waarheid niet verteld hadden om u niet ongerust te maken (CGVS 2, p. 7). Het is onduidelijk waarom of op welke manier uw ouders u minder ongerust zouden willen of kunnen maken door u te vertellen dat de afperstelefoontjes afkomstig waren van een privénummer in plaats van van verschillende telefoonnummers. U brengt hieromtrent geen verduidelijking en herhaalt enkel dat uw ouders jullie niet ongerust wilden maken (CGVS 2, p. 7). Ook uw verklaring dat toen uw moeder u over de afpersing vertelde in november 2017, er twee telefoontjes waren geweest, één rond half juli en één in november strookt niet met de verklaringen van uw stiefvader dat hij op 11 en 13 augustus vijf keer gebeld was geweest (zie stuk 9; CGVS 1, p.10,11). U verklaart deze tegenstrijdigheid ook aan de hand van de bedoeling van uw ouders om u niet ongerust te maken (CGVS 2, p.9). Opnieuw kan deze verklaring niet weerhouden worden. Er kan niet begrepen worden waarom uw ouders met het oog op uw verzoek om internationale bescherming en terwijl u zich in België bevindt niet volledig zouden informeren over de afperstelefoons. Ook uw verklaring dat in de klacht die uw stiefvader neerlegde vermeld wordt dat er mensen uit de gevangenis betrokken zijn bij de afpersingstelefoontjes (CGVS 2, p. 3) strookt niet met de inhoud van de klacht die uw stiefvader neerlegde. Hierin vraagt de ambtenaar die de klacht van uw stiefvader registreert enkel of uw stiefvader iemand kent die momenteel in een strafinrichting verblijft waarop uw stiefvader een kennis vermeldt en hem gevraagd wordt het telefoonnummer van deze persoon te bezorgen. Nergens in de klacht worden hier conclusies aan verbonden (zie stuk 9).

Voorts haalt de vaststelling dat u slecht op de hoogte bent van de afpersing het geloof in uw asielrelaas verder onderuit. Zo geeft u in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS aan dat u het fijne niet weet over de afpersing (vragenlijst CGVS, d.d. 28.03.2018, vraag 4). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt over weinig informatie te beschikken. Zo weet u niet hoeveel geld de afpersers eisten van uw stiefvader, noch heeft u enige informatie over hoe hij het gevraagde bedrag moest overmaken, kunt u niet met zekerheid zeggen of uw stiefvader hen ooit geld heeft overgemaakt of niet en weet u niet of de afpersers een deadline of ultimatum gesteld hadden om het geld te ontvangen (CGVS 1, p. 11-12).

Wat betreft uw verklaringen in 2010 thuis overvallen geweest te zijn waarbij de overvallers een pistool tegen uw hoofd hielden en u, uw broer, uw neef uw moeder, uw stiefvaders en uw grootmoeder vastgebonden werden terwijl jullie waardevolle spullen geroofd werden, en te vrezen dat dit nogmaals zou gebeuren, dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalige gebeurtenis uit 2010 betreft die zich in de daaropvolgende jaren niet meer herhaald heeft terwijl uw gezin in dezelfde woning bleef wonen en dat uw ouders uw woning extra beveiligden (CGVS 1, p. 13-14). Bijgevolg slaagt u er niet in in concreto aan te tonen dat u ten gevolge van deze overval in 2010 een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart dat uw stiefvader en moeder een goede financiële situatie hebben omdat ze beide werken. Uw stiefvader is sportdirecteur van een sportorganisatie en uw moeder werkt als leerkracht en coördinator op een middelbare school. Uw stiefvader en moeder bezitten een huis en een wagen (CGVS 2, p. 3-4; CGVS 1, p. 10; vragenlijst CGVS, vraag 4). Daarnaast heeft u nog ooms en een meter in dezelfde staat in Venezuela, die ook werkzaam zijn o.a. als leerkracht en secretaresse (CGVS 2, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw paspoort, het paspoort van J.F. en het document dat u de voogdij over J.F. toekent tonen uw identiteit, nationaliteit en familiale samenstelling aan, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Uw vliegtickets tonen enkel jullie reisweg van Venezuela naar België aan maar kunnen uw asielmotieven niet aantonen. Ook het cv van J.F., het reisdocument uitgegeven door de Venezolaanse ambassade in Peru en de toestemming van J.F. om naar het buitenland te reizen zeggen niets over jullie asielmotieven waardoor ze deze niet kunnen aantonen. Wat betreft het bewijs dat uw stiefvader klacht neerlegde met betrekking tot de afpersingstelefoontjes en de klacht zelf dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een

plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De klacht werd bovendien eerder in deze beslissing besproken in het kader van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Inzake de procedure

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming die door verzoeker en verzoekster werden ingediend nauw verbonden zijn. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat zij *quasi* identieke verzoekschriften hebben ingediend. Omwille van deze vastgestelde samenhang worden de dossiers in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschriften

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften, respectievelijk van 21 februari 2019 en 28 maart 2019, een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verwijzen tevens naar artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers halen *“het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016”* aan en verwijzen naar *“Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions”* van 2 december 2016, waarin een aantal belangrijke principes naar voor geschoven worden voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela.

Verzoekers stellen dat de situatie in Venezuela zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal, dat zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden, en dat deze mensenrechtenschendingen het gevolg zijn van een politiek beleid en grotendeels begaan worden door een deel van de staat. Tevens merken verzoekers op dat paramilitaire en criminele bendes geweld plegen tegen burgers en dat deze een link hebben met de staat en de achterliggende politiek. Verzoekers wijzen erop dat mensenrechtenschendingen verschillende vormen kunnen aannemen: *“gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel.”* Verzoekers wijzen op de objectieve landeninformatie als bronnen van de VN en het IACHR, zoals aangehaald in hun verzoekschriften, en voeren aan dat deze aantonen dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens voorspellingen enkel zal verergeren.

Verzoekers bespreken de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukken het geweld, de *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen”*, de colectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid. Zij verwijzen hierbij naar objectieve bronnen (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018 (update); IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017; OFPRA *“Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires”* van 22 november 2016; HRW *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”* van 29 november 2017; UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; UN News Service *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’* van 22 juni 2018).

Verzoekers gaan in op de economische en sociale rechten in Venezuela en menen dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Ze wijzen in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyauteit aan de heersende partij en door corruptie”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017). Hij stelt nog dat *“uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018).

Ze menen dat *“[h]et feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg [staat]”*. Volgens hen *“dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden”*. Zij stellen *“dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie”* en dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep gepriviligeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*. Verzoekers voeren aan dat *“volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond [is]”*.

Verzoekers wijzen op de prospectieve beoordeling van de vrees voor vervolging en klagen aan dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht.

Volgens verzoekers is er een *“link met conventiegrond”*, gezien er in Venezuela sprake is van *“afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”*, waarbij *“het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat”*. Verzoekers halen het rapport van ICG *“Misery as Strategy: The human cost of conflict”* van mei 2018 aan.

Verzoekers halen het intern vluchtalternatief aan, hierbij verwijzend naar de UNHCR proceduregids, en betoogt dat, gelet op de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* van 29 april 2018, dat het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis treft en dat dus geen intern vluchtalternatief kan worden toegepast.

Zij geven vervolgens een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid, de verklaringen, de documenten, de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Stukken

Bij aanvullende nota's van 18 december 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie bij:

*“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019,
COI Focus: Venezuela: Situation socio-économique” van 20 april 2018,
Venezuela, Situational update and 2019 outlook,
Venezuela blackout: with the electricity out, I can't get my chemo,
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout,
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis,
AI - Venezuela 2017-201,
The Darkest Hours; Power Outages Raise the Temperature in Venezuela,
Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts,
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen,
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela,*

*Venezuelans turn to food production amid crisis en
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela”.*

In voornoemde aanvullende nota's wordt verwezen naar volgende rapporten:
“IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report van december 2017*
OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018,*
OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019.*
COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire van 4 april 2019,*
COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019”.*

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. Verzoekers (moeder en zoon) tonen genoegzaam hun identiteit, nationaliteit en reisweg aan. Verzoeker legt volgende stukken neer: zijn origineel paspoort, het origineel paspoort van zijn halfbroer J.F., de toestemming van de ouders dat J.F. naar het buitenland mag reizen, een document waaruit blijkt dat verzoeker de voogdij over zijn halfbroer J.F. heeft, *curriculum vitae* van J.F., reisdocument van J.F. uitgegeven door de Venezolaanse ambassade in Peru en vliegtickets. Uit deze stukken kan blijken dat verzoeker de legale voogd van zijn halfbroer J.F. is, dat hij samen met J.F. in augustus 2017 naar Peru ging, dat J.F. er zijn paspoort verloor, dat ze samen naar Venezuela terugkeerden in januari 2018 om een nieuw paspoort aan te vragen en dat ze vervolgens op 14 maart 2018 Venezuela verlieten en via de Dominicaanse Republiek naar België reisden.

Verzoekster legt volgende stukken neer: haar origineel paspoort en identiteitskaart, het origineel paspoort van haar dochter B.K., de geboorteakte van haar dochter, haar rijbewijs, de identiteitskaart, het rijbewijs en treinbewijs van haar zoon J. (verzoeker) en familiefoto's. Uit deze stukken kan blijken dat verzoekster en haar minderjarige dochter B.K. Venezuela verlieten op 14 september 2018 en naar België reisden. De neergelegde documenten omvatten overigens de identiteit en nationaliteit van verzoekers en hun gezin. Deze elementen worden niet betwist.

3.4.2. Hoewel beide verzoekers Venezuela op verschillende tijdstippen verlieten, met name op 14 maart 2018 en 14 september 2018, verklaren zij beide Venezuela te zijn ontvlucht uit vrees voor de afpersers van Y.F.R.A., verzoeksters partner en verzoekers stiefvader. Verzoekers verwijzen verder naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

3.4.3. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van beide verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de afperstelefoontjes in augustus 2017 ondermijnd door het gedrag van beide verzoekers en hun gezinsleden. Immers, hoewel het Y.F.R.A. (verzoeksters partner en verzoekers stiefvader) was die de dreigtelefoontjes ontving, verblijft deze op heden nog steeds in hetzelfde huis in Venezuela en werkt hij nog steeds voor het sportinstituut (notities van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2019 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 3-4). Verzoekster verklaarde dat haar partner in afwachting van een paspoort nog in Venezuela diende te verblijven, doch binnenshuis bleef en zich van en naar het werk liet voeren (notities verzoekster, p. 13). Dergelijke beperkte veiligheidsmaatregelen zijn evenwel niet ernstig, indien haar partner effectief bedreigd werd in die mate dat zelf verzoekster en haar zoon het land dienden te ontvluchten. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeksters partner zo lang op een paspoort zou moeten wachten, te meer uit de door verzoeker neergelegde documenten (zie *supra*) blijkt dat J.F. (verzoekers halbroer en verzoeksters zoon) een nieuw paspoort aanvraag in Venezuela in januari 2018 en dit hem werd afgeleverd op 31 januari 2018.

Bovendien bleef ook verzoekster, samen met haar dochter B.K., nog tot 14 september 2018 – meer dan een jaar na de afperstelefoontjes – in Venezuela wonen. Verzoekster stopte overigens pas met werken in februari 2018 omdat haar moeder diende verzorgd te worden en wegens de algemene onveiligheidssituatie in de regio van haar werk (notities verzoekster, p. 3-5). Dergelijk onbehoedzaam gedrag valt niet te rijmen met de voorgehouden vrees omwille van de afperstelefoontjes.

Voorts is de vaststelling dat verzoeker en zijn halfbroer Venezuela reeds op 16 augustus 2017 verlieten en naar Peru reisden, doch er geen verzoek om internationale bescherming indienden, laat staan zich informeerden over de procedure (notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2018 van verzoeker (hierna: notities verzoeker 2), p. 4-5), ondergraaft de geloofwaardigheid en ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker verklaarde bovendien dat ze naar Peru gingen met de bedoeling er te werken (notities verzoeker 2, p. 5), wat ook kan blijken uit het neergelegde cv van J.F.. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij en zijn halfbroer Venezuela in augustus 2017 verlieten omwille van de dreigtelefoons. Dit klemt te meer nu zij in januari 2018 terugkeerden naar Venezuela en er *circa* twee maanden verbleven vooraleer ze Venezuela opnieuw verlieten.

3.4.4. Bovendien leggen zowel verzoeker als verzoekster incoherente verklaringen af aangaande de afpersingstelefoontjes. Zo verklaarde verzoeker dat de afpersing “*veel vroeger*” dan de datum op de aanklacht zou begonnen zijn en dat het eerste telefoontje van half juli 2017 dateerde (notities van het persoonlijk onderhoud van 13 april 2018 van verzoeker (hierna: notities verzoeker 1), p. 8, p. 10), terwijl uit de aanklacht blijkt dat verzoekers stiefvader aan de politie verklaarde dat de afpersing op 11 augustus 2017 begon (zie klacht van 13 augustus 2017). Ook uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij meende dat de afpersing aanvatte op 11 augustus 2017 (notities verzoekster, p. 10). In zijn tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dan weer dat de afpersing zich een of twee weken voor het indienen van de klacht had voorgedaan (notities verzoeker 2, p. 6). Wanneer verzoekster geconfronteerd wordt met verzoekers afwijkende verklaringen, wijzigde verzoekster haar eerdere verklaringen en stelde ze dat er wel eerdere telefoontjes waren (“*Uw zoon zei dat de telefoontjes eerder waren?*”, “*Daar waren geen bewijzen van en dus oproepen die men niet kon nagaan en politie kon er niets mee doen en gaan die dan ook niet aanvaarden.*”, “*Dat doet er niet toe, als er telefoontjes waren zijn die er geweest dus waarom zei die dat er maanden eerder telefoontjes waren?*”, “*Ga niet ontkennen dat er telefoontjes waren*”, “*herhaal vraag?*”, “*Ja er waren telefoontjes*”, notities verzoekster, p. 12). De vaststelling dat verzoekster haar verklaringen aanpast naarmate ze geconfronteerd wordt met ongerijmdheden ondergraaft de waarachtigheid ervan. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekers stiefvader de eerdere telefoontjes dan niet vermeldde bij het indienen van zijn aanklacht. Daarnaast blijkt uit de klacht dat verzoekers stiefvader in totaal vijf keer werd opgebeld, drie keer op 11 augustus 2017 en twee keer op 13 augustus 2017, door drie verschillende telefoonnummers. Verzoeker verklaarde echter dat zijn stiefvader werd opgebeld door een privénummer waardoor ze niet konden achterhalen door wie hij werd opgebeld (notities verzoeker 1, p. 11). Verzoekster verklaarde dan weer dat haar partner (verzoekers stiefvader) door twee verschillende telefoonnummers werd opgebeld (notities verzoekster, p. 12). Ook verzoekers verklaring dat toen zijn moeder hem over de afpersing vertelde in november 2017, er twee telefoontjes waren geweest, één rond half juli en één in november, strookt niet met de verklaringen van verzoekers vader dat hij in augustus vijf keer werd gebeld (notities 1, p. 10-11). Tot slot stemmen beide verzoekers verklaringen over de inhoud van de telefoontjes niet overeen met wat in de klacht wordt vermeld. Zo kan verzoekers bewering dat er mensen uit de gevangenis betrokken zijn bij de afpersingstelefoontjes (notities verzoeker 2, p. 3) niet blijken uit de inhoud van de klacht. Verzoekster stelde dan weer dat de afpersers tijdens het tweede gesprek over een bedrag van 10.000 dollar spraken, terwijl haar partner bij de politie vertelde dat hij bij de tweede oproep onmiddellijk had ingehaakt toen hij dezelfde stem hoorde (notities verzoekster, p. 12).

Hoewel verzoeksters partner tegen de politie vertelde dat hij het vijfde en laatste telefoontje zoals het vierde ook onbeantwoord wou laten, gaf verzoekster aan dat de afpersers bij het vijfde telefoontje net over het geld wilden onderhandelen en haar partner afdreigden dat ze hem anders een cadeautje zouden geven (notities verzoekster, p. 11). De vaststelling dat beide verzoekers verklaringen niet alleen onderling verschillen, doch ook strijdig zijn met de door henzelf neergelegde klacht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen, alsook aan de bewijswaarde van het document. Immers kan van personen die hun land van herkomst hebben ontvlucht omwille van bepaalde problemen verwacht worden dat zij deze problemen grondig besproken hebben voor hun vertrek en dan ook correct en eenduidig kunnen uiteenzetten, *quod non*.

3.4.5. Ook de vaststelling dat verzoeker amper op de hoogte is van de afpersing doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas (vragenlijst CGVS van verzoeker, vraag 3.4). Verzoeker wist niet hoeveel geld de afpersers eisten van zijn stiefvader, noch hoe deze het gevraagde bedrag moest overmaken, wist hij niet met zekerheid te zeggen of zijn stiefvader hen ooit geld heeft overgemaakt of niet en wist hij niet of de afpersers een deadline of ultimatum gesteld hadden om het geld te ontvangen (notities verzoeker 1, p. 11-12).

3.4.6. Evenmin is geloofwaardig dat verzoekster verklaarde dat haar partner tijdens het vijfde telefoontje zou hebben ingestemd om samen te werken, te weten dat voordien reeds een bedrag van 10.000 dollar geëist was, doch dat hij na augustus 2017 nooit meer iets vernomen heeft van de bellers. Voor zover enig geloof wordt gehecht aan het door verzoekers opgezet asielrelaas – *quod non* – kan uit verzoeksters verklaringen hoe dan ook blijken dat haar partner sinds augustus 2017 niets meer hebben vernomen van de afpersers, zodat hun beweerde vrees op heden niet langer actueel is.

Daargelaten de ongeloofwaardigheid van beide verzoekers voorgehouden problemen met de afpersers, verduidelijken zij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.4.7. De overige incidenten waar zowel verzoekster als verzoeker melding van maken en die dateren van 2008, 2009, 2010, 2013 en 2014 (vragenlijst CGVS verzoekster, vraag 3.5; vragenlijst CGVS verzoeker, vraag 3.4; notities verzoeker 1, p. 13-14; notities verzoekster, p. 6-9) betreffen criminele feiten van louter gemeenrechtelijke aard, die overigens onderling niet in verband met elkaar staan. Deze feiten kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

3.4.8. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie, de algemene veiligheidssituatie en criminele feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

3.4.9. Verzoekster haalt tevens haar lidmaatschap van de oppositiepartij *Acción Democrática* en een vijftal anonieme deelnames aan betogingen in de periode 2015-2017 aan (vragenlijst CGVS, vraag 3.3; notities verzoekster, p. 4). Ze geeft evenwel uitdrukkelijk aan dat deze elementen geen verband houden met haar vluchtmotieven (vragenlijst CGVS van verzoekster, vraag 3.3). Uit verzoeksters verklaringen blijkt nog dat, hoewel zij via deze partij aan werk is geraakt in het instituut Guillermo Cuartín Sabaneta, zij omwille van haar band met deze partij niet kon opklimmen van onderdirecteur naar directeur (notities verzoekster, p. 4, p. 6). Dit betreft echter het enige probleem dat verzoekster gekend heeft in Venezuela naar aanleiding van haar activiteiten voor *Acción Democrática*. Zo benadrukt ze geen andere problemen gekend te hebben, nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten, noch problemen gehad te hebben naar aanleiding van haar deelnames aan de protesten (notities verzoekster, p. 4). Het gegeven dat verzoekster niet gepromoveerd werd van onderdirecteur naar directeur is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.4.10. Wat betreft verzoeksters politieke activiteiten merkt de Raad nog op dat uit de informatie in het administratief dossier en neergelegd bij de aanvullende nota's van 18 december 2019 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalf. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”.*

3.4.11. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”,* zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota's neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat iemand die louter zou aanklaarten dat oppositieleden het recht hebben om te betogen, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers niet voldoen aan de aangehaalde profielen. Verzoekster beaamt dit in haar verklaringen.

3.4.12. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken ooit problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten in het verleden, laat staan dat zij aantonen om deze beweerde feiten in de toekomst dan wel problemen te kennen. Integendeel, beide verzoekers legaal vertrek uit Venezuela bevestigen dat verzoekers geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan.

3.4.13. De (overige) voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen wijzigen. De documenten van Acción Democrática moeten aantonen aan dat verzoekster actief was voor deze oppositiepartij, wat mogelijk is.

Evenwel toont verzoekster niet aan dat zij omwille van haar activiteiten voor deze partij vervolgd wordt. De foto's van de begrafenis van haar moeder brengen niets bij aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook de foto's van verzoeksters bestelwagen voegen niets toe aan haar motieven. De aanklacht uit 2013 naar aanleiding van de poging tot diefstal van verzoeksters voertuig toont enkel aan dat verzoekster het slachtoffer werd van een crimineel feit, wat geen aanleiding geeft tot internationale bescherming.

Wat betreft het bewijs dat verzoeksters partner/verzoekers stiefvader klacht neerlegde met betrekking tot de afpersingstelefoontjes, het doorverwijzen van de klacht door de politie naar het Openbaar Ministerie en de klacht zelf dient hernomen te worden dat de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de door beide verzoekers afgelegde verklaringen, wat de bewijswaarde ervan ondermijnt. Hoe dan ook dient worden verwezen naar bovenstaande vaststellingen in verband met de voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat deze niet meer actueel zijn, dat deze feiten van gemeenschappelijke aard zijn en dat verzoekers niet aantonen dat deze verband houden met één van de criteria zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie.

3.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Wat betreft verzoeksters lidmaatschap van een oppositiepartij en sporadische deelnames aan protesten, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij verzoekster zelf stelde dat ze niet vervolgd werd omwille van haar politieke activiteiten en waarbij geconcludeerd wordt dat zij geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, *“Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt het verzoekschrift dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Verzoekende partijen wijzen in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”*.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40).

Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 "*The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*").

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede, integendeel. Uit beide verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekster en haar partner in een goede financiële situatie verkeerden. Zo hebben verzoekster en haar partner steeds gewerkt in Venezuela, was verzoekster sportlerares en onderdirectrice in haar instituut, had verzoeksters partner verschillende bedrijven die hij inmiddels verkocht heeft en werkt verzoeksters partner momenteel nog als professor in een sportinstituut (notities verzoekster, p. 3-4, p. 9; notities verzoeker 1, p. 10). Verzoekster en haar partner bezitten tevens een eigen huis en wagen in Venezuela (notities verzoeker 2, p. 3-4). Daarnaast heeft verzoekster nog broers en zussen in Venezuela, die er momenteel ook werken, onder andere als leerkracht en secretaresse (notities verzoekster, p. 4; notities verzoeker 2, p. 4). Bovendien konden verzoekers hun reis naar Europa financieren. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dienen te vrezten.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaald, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

3.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK